

I tal dia farà un any

Només una consideració climàtica: vivim dins un ambient ressec. A aquestes altures no s'ha produït cap inundació important. El temps és excellent, una mica fresc, delicadament variat. El vent, de tant en tant, fa alguna bufada. El cel, asserenat, es trenca de sobte, amb algun cap de núvol, com una pilota grisa que giravolta pel cel. La gent, encara, va despitregada, embufegada d'estiu, exultant de glorioses vacances. Avui ha plogut. Exactament quatre gotes, després de molt pensar-s'ho. I, ara, és negra nit, silenci masegat, fresca delicada. Ja som a la tardor. Les fulles es preparen per deixar, sense fer gaire soroll, les branques dels arbres. Els nens fan cua als autobusos escolars. Aviat torraran castanyes. La tardor té una quantitat de tòpics, inimaginable. Ja fan anuncis de torrorns. És ben bé que, els torrorns, n'hi ha que mai no els acaben.

* * *

Tinc una colla d'amics diversa, variada: treballadors, empresaris, poetes, botiguers, capellans, viatjants de comerç, metges i dentistes, entre altres professions. N'hi ha de casats i de solters, de baixos i d'alts, de simpàtics i sorruts. També en tinc de romàntics.

Certament, la qüestió del romanticisme em manté, en aquests moments, en una actitud de certa perplexitat. M'explicaré. Els romàntics, abans, feien poesies, portaven llacet, tenien indescriptibles mirades lèngüides, caminaven sota la lluna ofegats de sentiments, escrivien obvietats amoroses a l'escorça dels arbres... Ara, la gent de sentiments patètics i persistents es fa marxista. No ho hauria dit mai. Jo que sempre havia cregut que aquesta derivació ideològica era pròpia de gent de mala fe. Aquest món és d'una complexitat que espanta. Ara, els romàntics, en comptes de fer poemes fan «octavillas».

* * *

He vist una vellea encongida, diminuta, ingràvida, de passa curta i mirada absent. Era una figura del pessebre inacabable de l'inacabable món. Era, certament, la imatge viva d'una humanitat delicada i absent. Una humanitat que viu mig de propina, que es mou com d'amagatotis, que trepitja poc a terra per no fer gaire soroll. Gent que s'alimenta de records, que és, cada vegada, més absent, més fràgil, més apagada. I pensar que alguns barruts poden comptabilitzar aquesta passivitat resignada a compte seu! I pensar que amb aquesta complexitat resignada i pacient es pot construir una «majoria silenciosa»!

* * *

M'ha escrit un amic periodista. Treballa a la redacció de «El Ciervo» i m'explica les seves impressions sobre la incursió que va sofrir la revista ja fa uns mesos. L'actitud i la violència dels autors de la desfeta és d'unes característiques molt pròpies de la gent que no té raó. De totes formes, sorprèn una mica la joventut dels assaltants i el fet que utilit-

zessin un nom de tan escassa popularitat com és el de «Comando Adolfo Hitler». Un nom que, per cert, ha passat definitivament de moda. I jo pensava que tot podria tenir la seva explicació. Potser, pensava, aquesta gent es dedica a veure l'inefable «mundo camp».

* * *

Els militars de Xile s'han agafat molt seriosament la tasca de salvar el país. La gent amb vocació redemptora i amb armes a la mà, demostra, a vegades, una ferocitat notable. És clar, quan hom té tota la raó del món i unes quantes dotzenes de tancs per fer-la respectar, els resultats són previsible. Evidentment, si els militars xilens no haguessin intervingut militarment, al país s'haurien produït detencions, exilis, possiblement alguna defunció provocada... La millor solució per evitar tot això ha estat detenir, exilar, executar... Diu que més val prevenir que curar. D'aquesta mena de dites popular pot esperar-se'n qualsevol cosa.

* * *

Avui, a l'església, han llegit la carta de Sant Jaume. «Ara us parlo a vosaltres els rics. Ploreu desconsoladament per les desgràcies que us cauran al damunt... El jornal que heu escatimat als qui han segat els vostres camps clama contra vosaltres, i el crit dels segadors ha arribat a les orelles del Senyor de l'univers. Heu viscut aquí a la terra una vida de delícies i plaers, us heu engraiat com el bestiar, ara que és el dia de la matança. Heu condemnat el just, l'heu assassinat i ell no s'ha resistit».

Davant d'un llenguatge de tanta contundència l'auditori ha quedat mut, visiblement impressionat. La veu del mossèn, rigorosa i fiblant, ha ressonat sobre l'auditori i s'ha desfet a bocins contra les parets. Un servidor, que encara no és ric, ha quedat amb l'alè tallada i una suor freda, arrapada al front:

—A veure si ens agafen —he comunicat a l'orella del meu veí de cerimònia, amb una veu baixa, un xic tremolosa per l'emoció del moment.

—Em sembla que el mossèn s'ha passat de rosca —m'ha comunicat amablement el meu interlocutor. I ha afegit pietosament:

—Aquest jovent!

—És que, en realitat, això era una carta de Sant Jaume —li he volgut aclarir.

—Doncs, em sembla que Sant Jaume hauria d'haver anat més amb compte. Podia haver pres mal —ha remugat l'altre.

—Ja en va prendre, —li he dit—, crec que li van tallar el coll.

L'altre m'ha mirat amb un punt d'esverament patètic:

—Ja ho deia jo! —I ha callat, pansit i trist, durant tota la resta de la missa.

Jo, pensant que aquest llenguatge de caire demagògic hauria tingut, al nostre temps, molt mala premsa, he continuat les meves oracions tot i pensant que allò no anava pas contra els que, essent rics en propietats i immobiliàries, eren pobres d'esperit. I que el llenguatge dels sants era per la gent d'aquell temps, més aviat, poc instruïda.

I he pensat que, si algun dia, Déu no ho vulgui, arribo a ser ric, el dia que toqui llegir l'epístola de Sant Jaume, en comptes d'anar a missa, aniré a buscar bolets.

Jaume Farriol

LUIS YELAMOS - Jardinero

Calle Virgen de los Remedios
Casa Yelamos
Teléfono 312

Dirección e información: CASELLAS

Tel. 870 06 89

GRANOLLERS

SANTA EULALIA DE RONSANA